

ОРКЕСТЪР ОТ НАЙ-ВИСОКА КЛАСА

Вторият концерт на Берлинския симфоничен радиооркестър бе посветен на творчеството на съвременни композитори. Докато предишната вечер имаме възможност да чуем една интерпретация, която се базира на поколебимите принципи на класиката и по-специално на Бетховения стил, в чиято основа стоеше схващането на вътрешното движение на творбата като една обективна даденост, то във втората програма Цветан Цветанов, Тихон Хренников и Паул Десау даваха възможност на оркестъра да покаже качествата си при една по-голяма интерпретаторска свобода.

Втората симфония на Цветан Цветанов открива един етап в неговото творчество. С това произведение композиторът бележи сериозно задълбочаване в установяването на собствен музикален език, на-

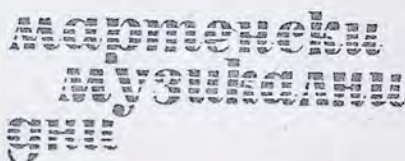
— близка до народните интонации. Тук авторът си е послужил с един октет от солисти, които се справиха прекрасно с трудностите на едно изложение на музикалната мисъл, майсторски разхвърляно помежду им. Във втората част преобладава скръбно-патетичното настроение. Тук и пълнотата на звука е значително по-голяма, и линиите на музикалното изграждане — по-широки и обемисти. В изпълнението на гостите бяхме потърсили повече емоционалност и убедителност при изграждане на кулминацията. Третата част, за която до голяма степен е характерна известна моторност на движението, бе изпълнена с присъщата на оркестъра прецизност и яснота.

се, че русенската публика скоро ще има възможност да чуе Тихон Хренников като солист в изпълнението и на неговия току-що завършен Втория концерт за пиано.

Вариационната форма безспорно дава прекрасна възможност на всеки композитор да покаже най-цялостно своя творчески портрет. Оттук и включването в програмата на Паул Десау, едно от големите творчески имена на съвременността, със вариациите на тема от Бах, бе особено подходящо, за да запознае публиката с този рядко свирен у нас автор. Това произведение е твърде богато с разнообразие на емоционалните настроения и изразни средства. Наред със звучните хорали на медните инструменти — понякога формални, друг път характеристични — идва хоровадът, изпълнен сякаш от селските музиканти, съчетаващото на волия и широк напев със строгия ритъм на ударите или с една кой знае откъде поладнала упорито валсеща арфа, за да завърши накрая с един скоклив танц, върху който се наслаждава отново тържествената тема в медните. Тук диригент и оркестър показаха по най-убедителен начин широката палитра на своите творчески възможности. Успехът на гостите бе безспорен. Тахното изкуство бе изпратено с продължителен аплауз, който донесе на публиката като бис едно прекрасно изпълнение на въвеждането към „Нюрнбергерните майстори-певци“ от Вагнер.

Двата концерта на Берлинския радиооркестър показаха на публиката един симфоничен апарат от най-висока класа, а Ролф Клајнерт — като убедителен майстор на своето изкуство, както в класиката, така и в творчеството на съвременните композитори. Лекотата, с която той внушава на оркестъра творческите си намерения, а от друга страна прецизността, която лежи в основата на неговата интерпретация, го изтъкват като един от типичните представители на немската диригентска школа.

Димитър РУСЧЕВ

мирането на творчески почерк. Тук не става дума за търсене на какъвто и да е нов изразни и технически средства, а напротив — като остава в кръга на един познат и усвоен от публиката творчески и интонационен арсенал, да намери своя начин на изказване, своя стил. Ако хвърлим поглед върху цялостното му творчество, несъмнено стигаме до извода, че тази симфония, която той завърши едва преди една година, е най-доброто, което той ни е дал и като стил, и като степен на творческо съвършенство.

Съставът на оркестъра (струнни и ударни) и тричестният строеж на циклическата форма вече предразполагат към законичен изказ и чистота на музикалния език — стремеж, който Цветанов е усънял да прокара в основата на цялата симфония. Първата част, в традиционната сонатна форма, с богато използване на възможностите на струнния оркестър, бе изпълнена с лекота и артистичност. Силно впечатление направи изложението на втората тема

Тонният прием на симфонията от страна на публиката говори, че авторът е успял да намери език, близък до нейното възприемане на музиката.

Клавирият концерт на Тихон Хренников е отдавна познат на русенската публика, за да изтъкваме неговите качества. Тази вечер ни бе особено приятно да чуем отново изкуството на Хренников — пианиста, който от няколко години не бе излизал пред нашите слушатели. Високо техническо майсторство, съчетано със силен емоционален заряд, умението му да формира една налагаща се градация в своята интерпретация, която обвързва публиката с неговия поглед върху изпълняваната творба, са качества, които обуславят силното въздействие. Особено завладяващо това се изяви в обширното соло без съпровод на оркестъра, в края на творбата. За успеха на концерта бе важна и отличната спойка в баланс, която се осъществи през цялото време между солист и оркестър. Надяваме